

Neznámé osudy emigrantů po bitvě na Bílé hoře

(Unbekannte Schicksale der Emigranten nach der Schlacht am Weissen Berg)

Politické a náboženské dění v 16. a na počátku 17. století výrazně ovlivnilo i Země koruny české. Snaha o náboženskou jednotu na našem území se, jak je všeobecně známo, výrazně odrazila v tehdejší politice Habsburského domu usilujícího o upevnění absolutní moci: postupné pronikání katolické menšiny do důležitých politických funkcí v Českém království, tlak evangelické většiny na Rudolfa II., který vydává Majestát na náboženskou svobodu a pozdější dvojí osudová volba králů. Roku 1617 ještě za života panujícího krále Matyáše je zvolen Ferdinand II. Štýrský a o dva roky později dochází k volbě rýnského falckraběte Fridricha, který je později korunován českým králem. Zůstane jím fakticky pouze rok a 16 dní. Dva a půl roku probíhající konflikt mezi zemskými stavy a panovnickou mocí je rozhodnut v listopadu roku 1620 v blízkosti Prahy. Vítězný Ferdinand začíná prosazovat celou řadu rekatolizačních opáření, aby dosáhl vytouženého cíle – náboženské jednoty v království. Ti, kteří se odmítnout s panovníkem srovnat ve víře, nenechají se přesvědčit a nepřijmou katolickou víru, musí k jim určenému termínu navždy opustit zemi. První exulanti odešli spolu s králem Fridrichem, další je brzy následovali, zejména pak v letech 1624 a 1628. Odchod byl povolen pouze osobně svobodnému obyvatelstvu, poddaní museli přijmout katolickou víru nebo opustit zemi nelegálně. Podívejme se nyní na nepříliš známé osudy několika vybraných exulantů z řad aristokracie. Až na jednu pozoruhodnou výjimku v případě rodu Pšovlckých, se jedná o pobělohorské exulanty.

PŠOVLCKÝ Z MUKODĚL (MOUKODĚL)¹ Jedním ze členů rodu, který původně pocházel z Moravy² byl Šebestián (1551 – 23. 11. 1623 nebo 1624). Sloužil jako páže na dvoře württemberského vévody Ludvíka a zastával funkci württemberského vrchního fojta v Brackenheimu. Pravděpodobně on velel roku 1558 tisícovce mušketýrů ve službách württemberského vévody.³ Jeho syn, také Šebestián, z manželství s Annou Rabenhauptovou ze Suché, se narodil roku 1551. Ve věku 12-ti let přišel na dvůr Albrechta z Löwensteinu, později se stal pážetem na dvoře Ludvíka I. vévody z Württembergu. Za španělsko-nizozemské války sloužil ve španělské armádě a účastnil se také bojů mezi Španělskem a

¹ Často nesprávně jako Schaffelitzky z Muckadell.

² Josef PILNÁČEK, Staromoravští rodové, s.

³ Dánský almanach

Portugalskem. Vrátil se do Württemberska a roku 1581 (nebo 1587) se stal vrchním fojtem v Zabergäu se sídlem v Brackenheimu. Později byl jmenován inspektorem württemberského dělostřelectva a všech pevností. Asi roku 1590 koupil část panství Freudental ve Württembersku, které rodina vlastnila až do roku 1685. Šebestián Pšovlcký z Moukoděl zemřel 24. listopadu 1624. Byl pohřben o pět dní později v kostele sv. Jana v Brackenheimu a na jeho náhrobku s reliéfem zbroje je tento nápis: *Anno 1624 den 23 November ist m. Gott entschlaffen der wohledle gestreng Sebastian Schaffelitz von Muckhedöll, Fürstlicher Württemberg Obervogt im Zabergaw, auch Inspektor der festungen und Munition, seines Alters im...Jahr.*

Šebestián se roku 1581 oženil s Benignou von Griesheim, dvorní dámou na dvoře knížat z Hennebergu, dcerou Johanna Georga a Kathariny von Wangenheim. Zemřela 19. února roku 1633 a na jejím náhrobku je nápis: *Benigna Schaffalitzkin von Muckadell geborne von Griesheim.* Na stejném místě je také náhrobek jejich zemřelých dětí: Ernst (22. 9. 1589 – 21. 12. 1590) a Ulrich (16. 11. 1597 – 2. 4. 1598). Z dalších dětí dosáhli dospělosti tři synové: Ludvík, Bernhard a Konrád.

Bernard se narodil 31. srpna 1591 v Brackenheimu. Stal se vojákem, nejdříve působil ve službách Spojených Nizozemských provincií a později vstoupil do služeb Benátské republiky. Po vpádu švédského krále Gustava II. Adolfa na říšské území vstoupil do jeho armády. Velel 12-ti kornetám jezdeckva a 24 praporcům pěchoty. Je zmiňován v souvislosti s dobytím Heilbronnu dne 20. 12. 1630 již v hodnosti plukovníka jezdeckva. Na začátku ledna roku 1632 byl Bernard Pšovlcký u Würzburgu raněn nepřátelskou střelou do kyčle v momentě, kdy právě hovořil se švédským králem. Po vítězství na řece Lechu doprovázel Gustava II. Adolfa na jeho cestě z Frankfurtu do Ulmu. V květnu sloužil pod falckrabětem Kristiánem z Birkenfeldu, který s jezdeckými pluky Pšovlckého a Bedřicha Ludvíka Chanovského a s pěšími pluky plukovníka Viléma z Valdštejna a Johanna Georga Victuma porazil dne 25. května španělské vojsko u Ratzenhausenu a vyhnal nepřátelské vojsko z Falce. Následně dobyl Pšovlcký Kreutzingen a Freiburg in Breisgau. Se svými deseti kornetami jízdy bojoval dne 22. srpna v bitvě u Strassburgu a 8. září v bitvě u Benfeldu. Brzy potom porazil císařské jezdeckvo u Schlettstadtu a zmocnil se sedmi jezdeckých standart. Na začátku roku 1633 navštívil Pšovlcký společně s Chanovským v Langendenesslingen tamějšího velitele Einhausena. Při návštěvě byli neočekávaně přepadeni císařskými. Posádka, která byla nenadálým přepadem zaskočena a zcela zmatena se pod energickým velením obou plukovníků vzpamatovala a odrazila útok císařských. Někdy v této době byl Pšovlcký povýšen na generálmajora. Brzy po té porazil společně s falckrabětem Ottou Ludvíkem a

jinými vzbouřené sedláky v oblasti Sundgau v jižním Alsasku. Se svými vojáky se utábořil v Langendenesslingen, kde společně s plukovníkem Degenfeldem odmítl – zřejmě riskantní útok – na císařské u Willingenu. V září sloužil pod generálem Hornem u Donauwörthu a odtud obsadil se třemi kompaniemi naverbovanými ve Württembergu město Waltzthut, které však musel 15. října na akord vzdát císařským. V době obležení města Zell císařskými přispěchal Pšovlcký městu na pomoc, při čemž se mu podařilo zmocnit se všech císařských děl. Následně jej generál Horn poslal k hlavní švédské armádě. Se dvěma svými pluky se zúčastnil pro Švédy osudové bitvy u Nördlingenu, kde spolu s Hornem upadl do císařského zajetí, ze kterého byl propuštěn až po třech letech, když byl vyměněn za jiné zajatce. Roku 1638 byl Bernard opět u armády a byl v bitvě u Buskau i přes švédský vítězný postup opět zajat a odvečen do Rheinfeldenu. Tentokrát netrvalo jeho zajetí příliš dlouho, neboť 22. března švédské vojsko město dobylo a Pšovlckého osvobodilo. V době vpádu švédského maršála Banéra do Čech roku 1639, velel Pšovlcký části východočeské armády a společně se Zdeňkem hrabětem Hodickým z Hodic porazil dne 17. května císařského generála Hofkirchena v bitvě u Kostelce nad Labem. 29. května překročili Švédové Labe, v bitvě u Lobkovic porazili opět Hofkirchenovy a Montecuccolihovy pluky, zajali dva císařské generály a množství vojáků. Spolu s generálem Hodickým, čtyřmi pluky jízdy, třemi pluky pěchoty a osmi děly táhl Bernard do východních Čech. Dne 17. června se zmocnil Hradce Králové a zanechal v něm posádku tzv. bílého pluku⁴ a sám se vrátil k hlavní švédské armádě. Po Banérově odchodu z Čech byl Pšovlcký poslán do Francie kvůli blíže nespecifikovaným diplomatickým záležitostem. Tam onemocněl horečkou a 21. října zemřel v Paříži ve věku 51 let jako Obou spojených korun Francie a Švédska ustanovený generálmajor, plukovník jezdecký i pěchoty. Byl pohřben v Brackenheimu, 13. listopadu asi téhož roku. Na jeho náhrobku byl nápis: *Donnerstag den 21. Oktbr. Anno 1641 Abends um 7 Uhr starb zu Paris in Frankreich der Freyreichs Wohledlegeboren Herr Bernard Schaffelizky v. Muckethel auf Freudenthal, Ritter, und der Königl. Cronen Frankreich und Schweden General Major und Oberster zu Ross und Fuss Seines Alter im ein und fünfzigsten Jahr.*

Jeho manželkou byla Margaretha Elisabeth von Witzleben (* 29. 8. 1594 + 18. 10. 1661, sňatek 3. 10. 1620) dcera Poppa von W. a Wendelsteinu a Veroniky Gadnerové von Garneck. Z tohoto manželství vzešli tři dcery: Benigna Veronika provdaná za Ludvíka Janovského z Janovic, Bernardina Juliána provdaná za Filipa Ludvíka z Neippergu, Margaretha Elisabeth, a dva synové: Arnošt Kryštof na Freudentalu, který se oženil s Julií Agnes von Sperberseck a Jiří Bernard, který se stal hessensko-darmšadtským tajným radou a vévodským podkoním.

⁴ S největší pravděpodobností se jednalo o Knyphausenský pěší pluk.

Osudy dalších generací této rodiny již přesahují zvolený časový rámec. Rozvětvená rodina dodnes žije⁵ a od roku 1783 jí přísluší dánský hraběcí stav.⁶

Jaroslav Sezima Rašín z Rýzemburka - syn Alexandra Bohuslava na Bošíně. Kvůli své účasti na stavovském povstání nebyl nijak trestán, neboť nevlastnil žádný majetek. Jako zchudlý šlechtic sloužil u Jana Rudolfa Trčky z Lípy. Roku 1628 spolu se svým bratrem Jindřichem Bohuslavem kvůli rekatolizaci opustil zemi a odešel do Freibergu, aniž by se ucházel o císařský pardon.⁷ Roku 1630 sloužil u Jindřicha Matyáše hraběte z Thurnu, který jej v letech 1631 až 1633 pověřil poselstvími k hraběti Rudolfovi Trčkově a Albrechtovi z Valdštejna. Za saského tažení do Čech přišel Rašín spolu s Thurnem a ostatními exulanty do země a sloužil jako rytmistr pod švédským generálem Janem Varlejchem z Bubna. V Praze obsadil salvou guardií tři domy, které patřily hraběnce Trčkové. Mimoto prý vyplundroval jiné domy a kořist nechal odvážet do Míšně. Za toto jednání byl frýdlantskou konfiskační komisí odsouzen ke ztrátě všeho majetku, ale Rašínovi nebylo co konfiskovat. Roku 1632 žil ve velmi stísněných poměrech v Pirně.⁸ O rok později byl již vysokým důstojníkem – snad plukovníkem, i když to není jisté – ve vojsku švédského generála Jindřicha Matyáše z Thurnu. Byl zapojen do tajných jednání mezi Thurnem, Janem Varlejchem z Bubna a Albrechtem z Valdštejna. Dne 16. května 1633 se sešel s Bubnou u Valdštejna v Jičíně. Za druhého saského tažení do Čech, v roce 1634, obsadil Rašín se 150 muži Hradec Králové a spolu s Václavem Roupovcem z Roupova se zmocnil statku Opočno, který byl zkonfiskován hraběti Trčkově. Když se roku 1635 spojil saský kurfiřt s císařem proti Švédům, opustil Rašín saskou armádu, kam přešel po Valdštejnově zavraždění a měl v úmyslu odejít spolu s manželkou a dětmi do Švédska. Avšak Hanuš Lipnický z Přibiny a Jindřich Kustoš ze Zubřího a z Lipky jej přiměli k tomu, aby napsal císaři prosebný dopis. Rašín se 20. října 1635 vydal do Vídně, aby předal císaři písemnou zprávu o zrádných kontaktech Albrechta z Valdštejna se švédským králem Gustavem II. Adolfem. Ačkoliv Rašín u těchto jednání hrál zcela podřadnou roli a nic

⁵ J. Ch. Hellbach chybně uvádí, že se jedná o švábský rod, který vymřel. Johann Christian von HELLBACH, *Adels Lexikon oder Handbuch über...* Ilmenau 1826, s. 875.

⁶ Jako první z rodu přišel do Dánska Heinrich Bernhard (8. 5. 1681 Strasburg – 21. 4. 1751 Næstved), který dosáhl hodnosti generála jezdecky. Roku 1720 uzavřel sňatek s Ulricou Elisabeth von Heinen (30. 1. 1699 – 21. 4. 1750, dcera Albrechta Christophera von Heinen, generálmajora 3. 3. 1651 Schwiesel – 12. 5. 1712 Trondhjem a Margarethy Brüggmann). Heinrichovy rodiče: Jürgen Conrad a Veronika von Rathsamhausen. Jeho syn Albrecht Christofer Schaffalitzky de Muckadell (5. 11. 1720 Arreskov – 26. 2. 1797 Arreskov) byl dne 2. 4. 1783 byl povýšen do dánského hraběcího stavu. Ze statků, které vlastnil tj. Brobygaard, Ølstedgaard a Arreskov s Gelskovem, bylo dne 26. 11. 1784 vytvořeno hrabství Muckadell. Albrecht Christofer byl dánský královský komoří, tajný rada a plukovník ve výslužbě. Měl bratra Jakoba Frederika (26. 12. 1722 Køge – 3. 8. 1776 Slesvig). Jejich otcem byl výše uvedený Heinrich Bernhard.

⁷ Josef VOLF, Čeští exulanti ve Freiberce.....

⁸ Lenka BOBKOVÁ, Čeští exulanti..... asi není jasné, zda tam skutečně byl ...

určitého nemohl sdělit, jeho zprávě byla přikládána velká důležitost a důvěryhodnost. Její přesné znění neznáme, neboť byla dodatečně upravována vévodovými nepřáteli Vilémem Slavatou z Chlumu a Košumberka a . Císař Rašina odměnil zrušením rozsudku frýdlantské konfiskační komise, nechal mu vyplatit 10 tisíc kop míšeňských grošů a jemu i jeho rodině daroval do dědičného držení panství Chotěboř, které bylo zkonfiskováno Janu Rudolfovi Trčkovi. Dne 9. září 1638 byl Rašín povýšen do panského stavu, ačkoli neměl jiné zásluhy než pouhé sepsání známé a kontroverzní relace. Ještě téhož roku zemřel.

Z jeho manželství s Alenou Mitrowskou z Nemyšle, vdovou po Václavu Vostromířském z Rokytníka vzešli dva synové a tři dcery.

Jan Jakub hrabě z Thurnu a z Valsassiny na Velkých Němčicích – syn Františka hraběte Thurna na Lipnici a Barbary hraběnky Schlikové, bratr Jindřicha Matyáše na Velíši.

Pro účast ve stavovském povstání byl roku 1622 odsouzen ke ztrátě ¼ jmění. Ačkoliv byl následně pardonován, opustil zemi a vstoupil do nepřátelských služeb a tak jeho statky propadly královské komoře. Po skončení dánské války odešel do Švédska a přidal se ke svému bratrovi Jindřichu Matyášovi. Vstoupil do švédské armády a stal se plukovníkem pěšího pluku. Musel vynikat v geometrii, matematice a snad i vojenském stavitelství, neboť byl prý považován za „guter Ingenieur und Mathematicus“. Zúčastnil se tažení švédského krále Gustava II. Adolfa na německém území, roku 1631 je zmiňován v Landsbergu. V bitvě u Breitenfeldu dne 17. září 1631 velel na pravém křídle čtyřem praporům záloh mušketýrů a dne 16. listopadu 1632 bojoval v bitvě u Lützen, kde byl raněn. V říjnu 1633 byl Thurn v Alsasku a téhož roku obsadil jeho pluk Regensburg, který následně oblehli císařští a v létě roku 1634 město na švédské armádě dobyli. 28. července město čestně kapitulovalo. Když švédská posádka město opouštěla, pod vlajícími prapory, s hudbou a veškerou výzbrojí a výstrojí, defilovali vojáci kolem samotného císaře, před kterým každý plukovník sestoupil z koně, poklonil se mu a císař každému z nich podal ruku. Když Thurn se svým černým plukem míjel císaře, nesestoupil z koně a zdravil císaře pouze smeknutým kloboukem, který držel v ruce. To mu bylo velice zazlíváno, avšak omlouval se tím, že se obával, že jako vazal císaře a zároveň moravský emigrant by byl císařem záměrně ignorován. Mohl by tak být zesměšněn a ponížen před svými vojáky.

V bitvě u Nördlingen dne 5. září velel Thurn brigádě sestávající se z jeho dvou pluků, černého a žlutého. Roku 1635 byl velitelem ve Würzburgu, který byl obležen císařskými a ligistickými vojsky pod velením maršála Götze. Po hrdinné obraně města, jak o tom svědčí veškeré

dobové zprávy, se posádka již déle namohla udržet a 18. ledna 1636 kapitulovala za čestných podmínek. Byl jí povolen svobodný odchod, tak jak bylo v tu dobu obvyklé: s vlajčími prapory, hudbou, hořícími luntý a kulí v ústech, s veškerou výstrojí a výzbrojí, zavazadly a šesti děly. Bernard vévoda Sasko-výmarský ovšem nebyl s kapitulací města spokojen a nechal Thurna uvěznit.

Zestárlý hrabě toto považoval za urážku a s velkou pravděpodobností vystoupil z vojenských služeb. Od té doby o něm nemáme žádné zprávy.

Jeho manželkou byla neznámá hraběnka Serenyi, dcera hraběte Mikuláše. Z manželství se narodil syn František Vilém.

Jan Varlejch (Varlich) z Bubna - Na počátku stavovského povstání, roku 1618 je povýšen na generálstrážmistra (Generalwachtmeister) stavovské armády a zároveň na plukovníka nad tisícem jezdců, což roku 1619 potvrdil i král Fridrich Falcký. Úspěšně bojoval v Čechách proti císařským. 22. září dobyl s 500 jezdcí a 500 pěšáky Bechyni, odkud se obrátil do Dolních Rakous, aby podpořil hraběte Thurna a od října do prosince ze zúčastnil obléhání Vídně. Na počátku roku 1620 vyjednával jako zplnomocněnec krále Fridricha a povstalých stavů s Gaborem Bethlenem. Po svém návratu z Uher byl přidělen maršálu Colonovi z Felsu, který táhl do rakouských zemí. Při tomto tažení nabídl císařský generál Buquoy maršálu Colonovi bitvu u Sinzendorfu. Varlejch z Bubna varoval Colonu, aby se bez pěchoty do bitvy nepouštěl. Bez ohledu na toto varování Colona výzvu k bitvě přijal a byl 12. dubna 1620 se svým jezdecktvem poražen, těžce raněn a o několik dní později v ležení stavovského vojska Colona zemřel.

V říjnu 1620 doprovázel Bubna Fridricha Falckého na cestě k armádě a v listopadu v bitvě na Bílé hoře velel svému pluku kyrysníků, které statečně vedl do boje. Když v boji ztratil asi 200 jezdců, musel před nepřátelskou přesilou ustoupit. Byl v nepočetné skupině osob, která doprovázela prchajícího krále Fridricha do Vratislavi. Za své činy byl Varlejch z Bubna dne 21. dubna 1621 odsouzen ke ztrátě cti, majetku a života a jeho jméno bylo přibito na šibenici postavené na staroměstském náměstí. Mezitím utekl do Nizozemí a sloužil ve vojsku. **Odtud přešel k Arnoštovi z Mansfeldu a ve spojení s ním vpadl roku 1626, již jako generálmajor jezdecktva, do Slezska. Roku 1627 přešel do služeb Bernarda vévody sasko-výmarského, který jej dosadil na místo velitele města a nově vybudované pevnosti Cosel (dnes Koźle v Polsku). V červnu velel dánskému jezdecktvu v Opavě odkud se vrátil do Coselu, který oblehlo císařské vojsko pod velením Jindřicha hraběte Schlika.**

Bubna měl v úmyslu utéci na území Braniborska. Avšak vojsko pod velením Albrechta z Valdštejna bylo mnohem silnější a zatarasilo Bubnovi cestu. Valdštejnovi se jej podařilo u Freiburgu dostat do těsného obklíčení, takže nebylo možné uvažovat dále o útěku. V tak špatné situaci nezbývalo obklíčeným nic jiného, než se probít. 3. srpna 1627 došlo k bitvě. Bubna spolu s mladým Kochtickým a Žerotínem se sice probili, ale byli znovu obklíčení a museli se spolu s 2000 jezdci vzdát. Mezitím se hraběti Schlikovi podařilo dobýt pevnost Cosel. Valdštejn se zmocnil dánského jezdeckva, ale na základě smlouvy o kapitulaci propustil Bubnu a řadové důstojníky na svobodu. Ti po skončení dánské války většinou přešli do služeb švédského krále.

V říjnu 1631 byl tajně přítomen v Čechách, kde se snažil o spiknutí a vyvolání nového povstání. Za tímto účelem bylo vybráno několik měst jako základny pro české vojsko, které mělo do Čech vpadnout pod velením hraběte Thurna a dalších spolu s třemi pluky jezdeckva, dvěma pluky dragounů a čtyřmi pluky pěchoty, které by poskytl švédský král.

Když vpadla saská armáda do Čech, využili exulanti dané situace a zmocnili se statků, které jim dříve náležely. Bubna obsadil s mnohými českými důstojníky Louny a pak se odebral ke generálu Arnimovi do Prahy a začátkem ledna roku 1632 odjel kvůli bližší nejasným politickým záležitostem za králem Gustavem II. Adolfem. V květnu Albrecht z Valdštejna s nově naverbovanou císařskou armádou dobyl Prahu a do konce června vypudil Sasy z Českého království.

Bubna se dále angažoval v jednáních exulantů s Albrechtem z Valdštejna, o nichž nic bližšího není známo. Po vévodově zavraždění se Bubna rozhodl ukončit téměř čtyřicetiletou politickou a vojenskou kariéru. Odešel do Halle, kde roku 1635 ve věku 65 let zemřel.

Jan Varlejš z Bubna uzavřel 28. 7. 1581 sňatek s Ester Mitrowskou z Nemyšle, která ale brzy zemřela (9. 1. 1618). Z manželství jsou známy dvě děti Adam Jaroslav a Johanna Kunigunda.

JAROSLAV PETR KINSKÝ SVOBODNÝ PÁN Z TETOVA - již roku 1627 vstoupil do švédské armády a s velkou pravděpodobností sloužil pod Františkem Bernardem hrabětem z Thurnu. Roku 1633 byl možná v Pirně, neboť tam zemřela jeho teta Alžběta Slupská z Chlumu rozená Kinská, která jej učinila tři roky před svou smrtí univerzálním dědicem. Roku 1638 byl Kinský majorem, o rok později již podplukovníkem. V červenci téhož roku byl v Čechách. Až do roku 1640 mu bylo válečné štěstí nakloněno, ale když táhl pod generálem Schlangem skrz Neuburg (pravděpodobně Neuburg na řece Inn) nedaleko českých hranic, již jako plukovník jezdeckva, byl 21. března. 1641 přepaden císařskými generály

Piccolominim a Mercym. Jednotky byly v tak těsném obklíčení, že se Schlange musel císařským vzdát. Spolu s generálem padli do zajetí Karl Magnus markrabě bádensko – durlašský. Plukovníci Kinský, Birkenfeld a Höckinger byli odvezeni do Řezna, odkud byli posláni dále lodí do Vídně. Byli propuštěni na svobodu teprve v prosinci, výměnou za zajaté císařské důstojníky. V srpnu roku 1642 se Jaroslav zúčastnil obléhání Velkého Hlohova (od 4. do 30. srpna) a 2. listopadu bojoval v druhé bitvě u Breitenfeldu. O rok později, 1643, byl Kinský dosazen švédským generálem Königsmarkem na místo velitele města Hof. Krátce na to byl vyhnán císařským podplukovníkem Christophem Wilhelmem Harantem z Polžic a Bezdruzic. Na útěku přes Vogtland, Bayreuth, Frankenheim a Bamberg byl u Remdenu nedaleko Erfurtu se svým plukem obklíčen císařským plukovníkem Albrechtem Wěňkem Kapounem ze Svojkova a následně i s plukem zajat. Kinský byl dopraven přes Cheb do Prahy. V zajetí ovšem nezůstal dlouho nezůstal, neboť již koncem roku 1643 sloužil opět pod generálem Königsmarkem, který se s vojskem pohyboval v prostoru horního toku Labe. Později roku 1644 je Kinský zmiňován v Torgavě (Torgau). Potřetí padl do císařského zajetí u Aschersleбенu v Sasku – Anhaltsku. V letech 1646 – 1647 přezimoval Kinský se svým vojskem ve Francích, odkud vytáhl v červnu se 600 jezdci a 1000 vozy do Čech, aby získal proviant. Položil se v okolí západočeské Plané a Stoda. Při jednom výpadu se mu podařilo přepadnout a zajmout císařského generála Johanna Friedricha ze Švamberka a plukovníka Metternicha, kteří se 20. června vraceli se svými manželkami z nějakého banketu. Kinský odvezl zajatce do Teplé, kde se museli velmi draze vykoupit. Poté se Kinský vrátil k hlavní armádě a zúčastnil se v srpnu bojů u Chebu a 22. srpna bitvy u Třebele, kde jeho pluk utrpěl těžké ztráty. Jaroslav Petr přežil celé švédské tažení, ještě roku 1650 byl plukovníkem, ale brzy byl povýšen na generála a roku 1660 se zdržoval v Hamburku odkud se vrátil do Švédska. Kinský sloužil 39 let v armádě, bojoval ještě v roce 1666 v Livonsku, kde velel v bitvě u Warty livonskému vojsku. To byla pravděpodobně jeho poslední válečná akce. O dva roky později žádal saského kurfiřta o přimluvu, aby mohl bezpečně pobývat v Praze za účelem vyřízení pohledávek své matky. 1. března 1669 se za něj kurfiřt přimluvil u císaře, ale Jaroslav se výsledek jednání již nikdy nedozvěděl, neboť 18. září roku 1669 zemřel v saské Pirně.